

PRISIKĖLIMAS



Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Prašykite, ir jums bus duota

Pelenų dieną buvome pakviesti iš visos širdies atsiversti į Viešpatį „pasninku, verksmu ir raudojimu. Atsiversti į Viešpatį, savo Dievą, nes jis maloningas ir gailestingas, atlaisdys ir geraširdis, jautrus dėl nelaimės“ (Jl 2,12-13).

Keturiasdešimt dienų Mišių Šventojo Rašto liturgija vis moko „mylėti Viešpatį, savo Dievą, klausyti jo balso ir tvirtai jo laikytis, nes jis yra tavo gyvenimas“ (plg. Įst 30,19). Gavėnios pirmosios savaitės skaitinys iš Senojo Testamento Kunigų knygos nurodo pagrindines šventėjimo sąlygas. Priminsiu: „Būkite šventi, nes aš, Viešpats, jūsų Dievas, esu šventas. Nevokite, nemeluokite ir vienas kito neapgaudinėkite <...>. Neišnaudok savo artimo ir nesisavink jo turto <...>. Teisme nesielskite neteisingai <...>. Nenešiot širdyje neapykantos broliui <...>. Nekeršyk savo tautiečiams <...>. Mylėk savo artimą kaip save patį.“ (Kun 19, 1-2. 11-18). Kristus gi kviečia gailestingumo darbams. Amžių pabaigoje teisieji išgirs Jo žodžius: „Ateikite mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo pradžios jums paruoštą karalystę! Nes aš buvau išalkęs <...>, buvau keleivis <...>, buvau nuogas <...>, ligonis <...>, kalinys, o jūs mane pagirdėte, aprengete, aplankėte“ (plg. Mt 25, 34-36).

Deja, šiandien žmogus per daug susirūpi-



neš savimi. Jis mato tik savo problemas. Per tai net pamiršta, iš kur visa atsirado, iš kur gavo gebėjimus susikurti sąlygiškai patogų ir sotų gyvenimą. Žmogus stebisi ne nuostabiu Dievo sukurtu pasaulio grožiu ir didybe, bet tuo, kokia mokslo, įvairių technikos išradimų pažanga pasaulyje vyksta dėl žmogaus proto ir sugebėjimų. Apsvaigęs nuo didžiųjų laimėjimų žmogus atitolsta nuo Dievo, pamiršta, kad visa ko pradžia yra iš Dievo, iš Jo rankų. Jo malonės dėka gauname įkvėpimus, gebėjimus kurti, tobulinti ir puošti savo buitį. Ir vis dėlto nepaisant sparčiai gerėjančios buities dažnas jaučiasi nelaimingas, vienišas ir visų apleistas. Pasidairykime aplink, ar daug pamatysime laimingų, džiaugsmingų, švytinčių veidų?

Dabarties žmogus gyvena apimtas nuolatinių baimės, jį persekioja įvairūs stresai, neramumai dėl darbo, dėl konkurencijos, dažniausiai sukeliančios priešišumą, apkalbas, šmeižtą, ir dar dėl daugelio kitų dalykų. Turtingas ar vargšas, stiprus ar silpnas, išsimokslinęs ar mažiau mokslų ragavęs – visi trokšta ramybės, tik daugelis nežino, kur jos ieškoti, į ką atsiremti.

Mus, tikinčiuosius, Bažnyčia kviečia nusiraminti ir ramybės ieškoti maldoje, per kurią suartėjame su Dievu, sustipriname savo pasitikėjimą Juo. Evangelijoje yra nuostabus karalienės Esteros maldos pavyzdys, kaip reikia prašyti, ieškoti ir belsti pasitiktinti Dievu. Esteros tautos priešas Hamanas įkalbėjo jos vyrą karalių sunaikinti visus žydus, gyvenusius Persijos karalystėje. Estera, gailėdama savo tautiečių, kreipėsi malda į Viešpatį. Ji priminė duotą Izraelio tautai Viešpaties pažadą, vardan šito prašė suteikti drąsos ir tinkamų žodžių, kurie įtikintų karalių sunaikinti Hamaną ir jo bendrus, nusiteikusius žiauriam žygiui prieš žydus. Estera prašė Dievo su begaliniu pasitikėjimu bei nuolankumu, ir jos malda buvo išklaudyta.

Jėzus taip pat moko būti atkakliems maldoje: „Prašykite, ir jums bus duota <...>. Kiekvienas, kas prašo, gauna“ (Mt 7, 7-8). Mielieji, lengva suprasti garbinimo, adoraci-

jos, dėkavimo maldą, nes garbinti, adoruoti, dėkoti Dievui savaime suprantama, nes daug kartų tai darome. Bet kaip suprasti prašymo maldą? Kodėl reikia prašyti? Juk Dievas anksčiau nei mes žino, ko mums reikia. Pagaliau, ko ir kaip reikia prašyti, kad malda būtų išklaudyta? Dažnai girdime, kad Dievas atsišaukia tik į tas maldas, kurios atitinka Jo valią. Apie tai mons. Vytautas Kazlauskas rašė: „Prašančioji malda yra didelė paslaptis. Šią paslaptį gali suprasti tik tie, kurie meldžiasi <...>. Neišklaudytų maldų paslaptį tiems, kurie meldžiasi, praskleidė Jėzus Kristus. Ne tiek žodžiais, kiek visu savo gyvenimu, savo pavyzdžiu Kristus leido įžvelgti į tą tamsą, iš kurios kartais veltui laukiame atsiliepinimo į karščiausias savo maldas. Išžiūrėkime, kaip meldžiasi Kristus, kaip Kristus maldauja, prašo savo dangiškąjį Tėvą. Štai mes randame Kristų Alyvų darže. Jis, prie uolos suklupeš, kartoja vienintelį prašymą: „Tėve, padaryk, kad šita kančios taurė praeitų pro mane“ <...>. Kristus prašo ne kokių nors dangiškų malonių, ne kažko ypatingo, kažko kilnaus, bet prašo to, kas paprasčiausia, kas žemiškiausia ir drauge kas mums, žemės gyventojams, brangiausia: prašo išgelbėti gyvybę nuo mirties; prašo, kad praeitų kančia ir pažeminanti mirtis ant kryžiaus. <...>. Ši malda yra lydima besąlyginio atsidavimo Dievo valiai: „Tebūna ne mano, bet tavo valia“ (Vytautas Kazlauskas, „Atverkime protus ir širdis Jėzui Kristui“, Kaunas, 2009, p. 247-248).

Prisiminkime paskutiniąsias Kristaus gyvenimo akimirkas ir Jo begalinį pasitikėjimą dangiškuoju Tėvu iki paskutinio atodūsiu. Mirtinai nukankintas, visų, netgi Dievo, apleistas, ant kryžiaus Jis galingu balsu sušuko: „Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią“ (Lk 23, 46).

Gavėnia – maldos laikas. Per maldą vienijamės su Kristumi, iš naujo išgyvename Jo kančią ir mirtį, laukiame džiaugsmingo Prisikėlimo ryto. Melsdamiesi visada prisiminkime, kad mūsų prašymai, maldavimai turi baidyti Kristaus išmokyta malda: „Tebūnie ne mano, bet Tavo valia.“

Tikėjimo liudytojai

Sesuo Gema, Eucharistinio Jėzaus seserų kongregacija

PRISIMINIMAI

Apaštalavimo Gruzijoje „nuotyki“: Viešpats vaduoja iš puikybės

Nors buvau Gruzijoje, tačiau daugiausia bendravau su armėnais. Gruzinių katalikų retai sutikdavau. Armėnai išdidūs ir gudrūs, jie patys sako, kad ten, kur yra armėnas, žydui nėra kas veikti. Tačiau ką jie pamilsta ir kuo pasitiki, tam jie nuoširdūs ir ištikimi. Moka iš savęs gardžiai pasijuokti.

Vienas skaitovas (kadangi tikinčiųjų

bendruomenė buvo įvairiatautė, per šv. Mišias skaitinius skaitydavo vokiečių, lenkų, rusų, gruzinų ir armėnų kalbomis) buvo labai išdidus ir savimi pasitiktintis, skaitydavo jis neblogai, ypač pasižymėjo aiškia dikcija. Jis pats papasakojo, kaip Viešpats vadavo jį iš puikybės:

– Sekmadienį einu į bažnyčią ir galvoju sau: „Va, tai paskaitysiu! Kas su manimi susilygins? Tiesa, vokietukas neblogai skaito,

bet dažnai jis neateina, na, o lenkas – tikras mėmė, gerai, kad aš po jo skaitau, bus didesnis išpūdis.“ Paspipūtes kaip gaidys įžengiu į Dievo namus, po pažastimi spausdamas storą armėnišką Bibliją. Zakristijoje su neslepiamu savo vertės pajautimu apžvelgiu ramius skaitovų veidus. Prasideda šv. Mišios. Štai ir skaitiniai. Skaito gruzinas, rusas, bet aš negirdžiu, mintyse gardžiuojuosi savo sėkme. Pagaliau mano eilė... Stoju prie pulpito ir išdidžiai atveriu Bibliją. O Viešpatie, kas čia dabar? Biblija tuščia, nėra raidžių! Žiūriu taip, žiūriu šiaip – nėra raidžių! Kunigas nustebebęs žiūri į mane,

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

kodėl delsiu? Aš susigriebiau: „Dieve gerasis, tai Tu mane baudi už puikybę, atleisk man!“ Kai tik paprašiau atleidimo, Biblija prakalbėjo – vėl aiškiai matau visą tekstą. Skaitau, bet ... ne kiek geriau už savo bičiulį lenką, kurį mintyse apšaukiau mėme. O kunigas ir mano žmona pilni pasitenkinimo, nes tik jie geriausiai žinojo ir dažniausiai susidurdavo su mano puikybe, – linksmai kvatodamas baigę pasakojimą skaitovas Albertas.

Dar vienas jo paties papasakotas įvykis. Sekmadienį jis stengdavosi ateiti į bažnyčią, kada jau dauguma žmonių būdavo susirinkę. Kaukšdamas išblizgintais batais, baltais kaip sniegas marškiniais, juodu kostiumu, pats tamsaus gymio, be priekaišto gražus vyras žengdavo išdidžiai iškėlęs galvą, visa savo povyza bylodamas: „Štai matykite, koks aš

gražus!“ Žinoma, visi į jį atkreipdavo dėmesį. Ir štai vieną kartą: „Einu va toks pilnas puikybės ir su pasitenkinimu pastebiu, kad kunigas jau presbiterijoje meldžiasi (tuo geriau, ir jis tepasigėri manimi). Kaukšt, kaukšt kaukšti mano batai, o varge, prie pat grotelių lyg kas patempė mane už kojų – ir aš visu ūgiu tēkst ir išsitiesiu prieš altorių.“ Kunigas balsu nusijuokė, dar labiau triuškindamas mano puikybę, žmona, be abejo, nors tuo metu jos ir nemačiau, švytėjo iš laimės, o man, ką ir kalbėti, sugadintas sekmadienis, „nušluos-tyta“ nosis.

Net keista, kad būdamas toks išdidus, Albertas apie savo pažeminimus pasakodavo linksmai ir nerūpestingai, tarsi tai būtų atsitikę ne jam, o pašaliniam žmogui. Albertas, kaip dauguma pietiečių, turėjo meilužę. Tai niekam nebuvo paslaptis, to jis neslėpė ir nuo žmonos. Taip pat ne paslaptis, kad jis žmoną

dažnokai mušdavo ir, žinoma, kaip geras katalikas atlikdavo išpažintį.

Jo žmona pasakoja: „Sekmadienis. Bažnyčioje, kaip įprasta, nemažai žmonių, mano „aukso gabalas“, kaip jis save vadindavo, atlieka išpažintį. Aš galvoju, prisipažins jis, kad mane neseniai skaudžiai sumušė, ar ne. Ir štai kunigas, nebaigęs išpažinties, triukšmingai išsiveržia iš klausyklos, užpuola prie langelio klūpančią Albertą, nutvėręs už pečių pakelia, stipriai papurto, nutrenkia prie langelio ir vėl atsėdė į klausyklą tęsti išpažinties. Aš iš siaubo užsimerkiau. Dabar, pagalvojau, mano „aukso gabalas“ ne tik kad nebeis išpažinties, bet ir pamirš kelią į bažnyčią. O jis atlikęs išpažintį, suklupęs ant kelių nuolankiai meldžiasi ir grįžęs namo kvatodamas papasakoja visą tą istoriją, net neslėpdamas, už kokias nuodėmes buvo kunigo taip „paglostytas“.

Dvasiniai skaitiniai

Adolfa Daukšienė

Ačiū, Šventoji Dvasia (15)

„Tikiu į Šventąją Dvasią, Viešpatį Gai-vintoją.“ – kalbame sekmadienio maldoje. Jau šiais žodžiais atsakoma, kad Ji yra Vieš-pats Kūrėjas ir „duoda gyvybę“, gaivina. Tai apima visą Dvasios pašventinamąjį ir atnaujinantį veikimą. Turime tikėti ne tik trečiojo Trejybės Asmens egzistavimu, bet ir Jo artumu, buvimu tarp mūsų, mūsų širdyse. Tikėti galutine meilės pergale. Tikėti į Šventą-ją Dvasią – tai tikėti istorijos, gyvenimo, visų žmogaus vilčių prasmingumu, tikėti mūsų kūno ir didžiojo visos visatos kūno atpirkimu. Tikėti į Šventąją Dvasią – tai Ją garbinti, my-lėti, laiminti, šlovinti ir dėkoti. Tad:

Ačiū, Dvasia Kūrėja, kad aplankai mūsų sielas ir pripildai malonės mūsų širdis.

Ačiū, kad esi mūsų Guodėja, didžiausia Tėvo dovana, gyvasis vanduo, ugnis, meilė ir dvasinis patepimas.

Ačiū už begalines dovanas ir charizmas, kurias galingu Dievo pirštu išdalijai žmonėms.

Ačiū už Kristaus šviesą, kurią ižiebi mūsų protuose, už meilę, kurios pripildai mūsų širdis, kad išgydai mūsų silpną kūną.

Ačiū, kad buvai vadovė sunkiuose gyvenimo pasirinkimuose ir apsaugojau nuo blogio vilionių.

Ačiū, kad esi tas „užeigos šeimininkas“, kuriam gerasis samarietis Kristus atiduoda globoti sužeistą žmoniją.

Ačiū, kad atskleidei mums Tėvo veidą ir ragini mus skelbti: „Jėzus Kristus yra Viešpats“. Paprasčiausiai už tai, kad esi, ačiū tau, Šventoji Dvasia, dabar ir visą amžinybę!

P. S. Pasidalijau mintimis, kilusiomis perskaičius Raniero Cantalamessa OFM Cap knyga „Dvasios giesmė“, kur išvardyti visi Šv. Dvasios vardai, simboliai ir titulai. Tikiuosi, kad šis rašinių ciklas buvo ir jums, mielieji skaitytojai, dar viena proga įsitikinti, kad Šventasis Raštas ir mūsų aplinka yra smelkte persmelkti Šv. Dvasios. Gerkime Ją, džiaukimės Ją, mylėkime Ją ir būkime laimingi.

Pilgriminės kelionės išpūdziai

Pilgrimė emeritė doc. dr. Vlada Bartosevičienė, Šiluvos Švč. Mergelės Marijos draugijos narė

Iš Kryžių kalno su kryžiumi pėsčiomis į Gvadalupe

Čekijoje buvome sutikti ne taip šiltai kaip Lenkijoje. Be to, pirmomis dienomis buvo šalta ir lijo. Miegojome parapijose ant grindų ir dažniausiai valgėme prie autobuso

iš savo atsargų, o jų mums nemažai buvo prikrovusi verslininkės ir Marijos radijo prezidentės Egidijos Vaicekauskienės šeima. Iš visos širdies dėkojame šiai šeimai ir visiems Lietuvos geradariams, aukotojams, kurie dovanuoja ir pinigų kelionei, maisto, vaistų, tvarsčių, batų, ir savo maldas, – visko, ko reikėjo mūsų atgailos kelionėje už tėvynę Lietuvą.

Per Čekiją žygiavome 10 dienų ir čia pajutome silpniausią tikėjimą. Čekijoje trūksta kunigų, todėl jiems tenka aptarnauti daugiau kaip 10 parapijų. Mums pasisekdavo, jei sutikdavome kunigą lenką, ir dėkojame vienam iš jų, sutikusiam savo parapijoje Prahoje priklausti mūsų autobusa, kol buvosime

Meksikoje. Todėl ypač nudžiugome, kai mus Pilzene porai dienų aplankė brolis Vincentas Tamošauskas su kunigu Gintu Rumševičiumi iš Babtų: visi ėjome išpažinties ir jautėme didžiulį džiaugsmą širdyje, kad sustiprinti Jėzumi bei palaiminti galime tęsti kelionę.

Palikę Pilzeną, už dvejų dienų įžengėme į Vokietiją, į Bavarijos žemę, popiežiaus Benedikto XVI gimtąjį kraštą, kur išsyk pajutome gyvą tikėjimą. Čia pakelėse mus pasitiko daugybė kryžių ir šiltas žmonių dėmesys: jie mąjodavo rankomis, pypsėdavo pravažiuodami mašinomis, o kartais sustodavo ir palydėdavo mus šiltais sveikinimais. Vokietijoje mūsų grupę aplankė Dievo malonė, kurią patyrė jauna pilgrimų Birutės ir Ramūno šeima iš Panevėžio: Birutė pasijuto besilaukianti kūdikėlio, meldžiamo jau trejus metus. Viešpats niekada neapvilia, dėkojame Jam!

Vis kopdami aukštyr Alpių kalnais, įžen-gėme į gražiąją, mūsų poeto kunigo Maironio apdainuotąją Šveicariją. Prieš akis atsivėrė autentiški jos panoramos vaizdai – kaimeliai su gėlių galybe balkonuose ir kalnuose besiganančios karvutės su varpeliais po kaklu. Tas skambesys ir Šveicarijos kalnų gėlių kvapas lydėjo mus ilgai. Šveicarijoje, kaip ir Vokietijoje, rasdavome atviras bažnyčias ir pajutome žmonių širdžių šilumą.

Kiek šalčiau buvome sutikti Prancūzijoje. Čia buvo visokių šūksnių – ir draugiškų ir priešiškių. Bažnyčios gražios, tik ne per daugiausia tikinčiųjų. Mums labai patiko

prancūzų kunigų laikomos šv. Mišios, nes dažniausiai jie prancūziškai jas gražiai atgieda. Per Prancūziją ėjome ilgai – 37 dienas, tai pripratome prie gražios, švelnios prancūzų kalbos, nuostabaus kraštovaizdžio, stūksančių pilių, pakelės žydinčių melsvažiedžių gencijonų ir karštos saulės. Gaila, kad neįmanoma visko aprašyti, ką pajauti, pamatai, girdi, išgyveni ir ko meldi.

Mūsų kelionės maršrutas atvedė mus į 1800 km virš jūros lygio kalnuose išikūrusį La Saletą. Jis garsus tuo, kad čia 1846 m., anksčiau negu Lurde, prie šaltinėlio ant akmens Mergelė Marija apsireiškė piemenėliams – sesutei ir broliui Melani ir Maksimui. Šiandien Marijos apsireiškimo vietoje teka skaidrus šaltinis ir šalia stūkso 1852-1865 m. iš kalnų akmenų pastatyta graži bazilika. Joje yra didelis kryžius su plaktuku ir replėmis, vadinamas La Saletto kryžiumi. Mat Marija, pasirodžiusi piemenėliams, turėjo ant kaklo rožinį su tokiu kryželiu. Plaktukas – tai žmonių nuodėmės, kurios Jėzų kala prie kryžiaus, o replės, ištraukiančios nuodėmes – tai žmonių geri darbai, išpažinties, atgaila.

La Salette praleidom dvi dienas: meldė-mės, dalydavome kartu su kitais pilgrimais Kryžiaus kelio procesijoje ir ilsėdamiesi grožėjomės nuostabios kalnų gamtos prieglobstyje, tarsi kartu su gamta giedodami padėkos himną Kūrėjui. Pirmąją buvimo dieną kalnas dunksojo paskendęs debesyse, atrodė lyg Šventoji Dvasia pleventų, o antroji diena, vaiski ir saulėta, atskleidė visą La Saletto grožį. Priešais La Saletą dar stūkso apie 400 m aukščio kalnas, tad mūsų jaunasis pilgrimas Mintautos Čivinskas nepraleido progos užkopti ir į šitą kalną, kad pasigrožėtų išpūdingais kalnų vaizdais, pajustų Dievo artumą.



Rima Lipšienė

Šventė „Džiaukimės laisve“

Į šventę „Džiaukimės laisve“, skirtą Kovo 11-ajai, po šv. Mišių konferencijų salėje susirinko didelis būrys parapijiečių. Klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, sveikindamas su džiugia ir brangia visai tautai švente, priminė, kas vyksta dabar Ukrainoje siekiant laisvės. O mes ją turime! „Ar tebedega mūsų širdyse meilė laisvei, Tėvynei taip karštai, kai to siekėme? – kvietė susimąstyti klebonas. – Prisiminkime, kaip ją iškovojome. Linkiu, kad visada alsuotų mumyse pasididžiavimas ir meilė, kad gyvename laisvoje Tėvynėje, ir neužmirštume, kad reikia tai branginti ir saugoti.“

Labai prasmingai apie meilę Tėvynei yra pasakęs Nepriklausomybės akto signataras profesorius Vytautas Landsbergis: „Tėvynė – tai labai gilus, labai paslaptingas dalykas. Kaip Dievas – arba yra širdyje, arba nėra. Kas neturi Tėvynės širdyje, tas tiesiog vargšas, nuskriaustas arba likimo, arba marksizmo, arba pinigizmo, paklydęs tarp kokių nors gyvenimo niekų, antraeilių dalykų. O kas turi Tėvynę ir savo širdyje jaučia ją, tas jau apdovanotas, kaip niekas negali iš kitur ateiti ir apdovanoti. Jau tu ne pamestinukas pasaulyje, turi savo šalį kaip namus ir pareigą rūpintis tais namais.“

Apie tai, kad turime džiaugtis savo Tėvyne, laisve, kurią iškovojome ne ginklu, bet savo dvasios stiprybe, malda ir daina, mums priminė dainų pynę padovanojęs liaudiškos muzikos ansamblis „Kaunas“, vadovaujamas Vytauto Brušniaus.

Vytautas Stasys Lagunavičius pakvietė į savo tapybos darbų parodą. Tai nebe pirmoji šio menininko paroda mūsų salėje, bet ir visos čia vykusios kitų dailininkų parodos buvo Vytauto organizuotos. Beje, šio menininko brandūs, atskleidžiantys gilius klodus darbai keliaus ir už Lietuvos. Vytautas labai kuklus, jo asmenybė atsiskleidžia darbuose, tad esame jam labai dėkingi už visas parodas, kurios buvo

eksponuojamos mūsų salėje per keletą metų. Menininkas pažįstamas darbuose, tad Vytauto žodis santūrus: „Džiaugiuosi ir dėkoju, kad Paminklinės Kristaus Prisikėlimo bažnyčios erdvėse mes galime rengti savo darbų parodas.“

Šventę vainikavo agapė, kurią, susikibę rankomis, pradėjome bendra malda už Tėvynę ir laisvę. Prie bendro lauknešėlių stalo susėdo beveik šimtas žmonių – tai mūsų senjorai, Prisikėlimo bažnyčios ir „Gimtinės“ chorų giesmininkai, ansamblio „Kaunas“ nariai. Ilgai skambėjo visų mėgstamos ir nepamiršamos tautos dainos. Mes džiaugėmės laisve...

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Kristaus Prisikėlimo parapijos informacija

Šv. Jonas Bosko aplankė Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčią

Kovo 3 d. pirmadienio rytą į Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčią saleziečių vienuoliai atlydėjo 200-ųjų gimimo metinių išvakarėse po pasaulį keliaujančias šv. Jono Bosko relikvijas.

Dar gerokai prieš 9 val. Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius kartu su „Saulės“ gimnazijos jaunimu, sesėmis vienuolėmis, giesmininkais ir tikinčiais nekantravo prie paradinių durų, laukdami ypatingo svečio. Apie 8.45 val. atvyko specialus baltas furgonas, skirtas šventojo relikvijų kelionei po Lietuvą. Skambant giesmei, į bažnyčią su „Saulės“ gimnazistų pagalba pagarbiai įvežama didelė įstiklinta urna su šv. Jono Bosko vaškine statula ir lotynišku užrašu: „Da mihi animas caetera tolle – Duok man sielas, visa kita paaim“. Ją iki altoriaus atlydi kunigai saleziečiai – Turino kun. Luca Barone SDB, Palemono parapijos klebonas kun. Jacekas Paszenda SDB, Vilniaus Šv. Jono Bosko parapijos klebonas kun. Alessandro Barelli SDB, Kulautuvos parapijos klebonas kun. Ladislovas Baliūnas SJ, taip pat mūsų klebonas mons. Vytautas Grigaravičius bei parapijos kunigai, kurie tylioje maldoje suklumpa prie Šventojo relikvijų, o paskui juos ir vis gausėjantis bažnyčioje tikinčiųjų būrys.

Ypač džiugu, kad pagerbti šv. Joną Bosko – didį jaunimo tėvą ir mokytoją – gausiai susirinko moksleiviai iš įvairių Kauno mokyklų. Jie būriavosi prie urnos, liėtė ją rankomis, meldėsi ir turėjo progą pasiklausyti nepaprastai gyvos ir pagavios katechezės, kurią vedė charizmatiškas kunigas salezietis: atrodė, lyg kalbėtų pats šventasis. Kunigas pakvietė visus vaikus kartu su juo sukalbėti malda „Tėve mūsų“, padėti šventojo

Jono Bosko paveikslėli priėmimo ir paprašyti viso to gero, ko trokšta širdis.

Įėję į bažnyčią tikintieji dovanų gaudavo šv. J. Bosko paveikslėlį su malda, taip pat galėjo įsigyti knygeles apie šventojo gyvenimą ir apie saleziečių prevencinę ugdymo sistemą, o pasimeldę turėjo progos bažnyčioje apžiūrėti saleziečių išstatytus stendus, supažindinančius su šv. Jono Bosko gyvenimu.

10 val. konferencijų salėje vyko dvasininkams ir vienuoliams skirta konferencija, kurią vedė kunigas iš Turino Luca Barone SDB. Jis kalbėjo apie šv. Joną Bosko gyve-

artumoje. Jis pasveikino gausiai susirinkusį jaunimą, mokytojus, tikinčiuosius ir pakvietė kartu melstis bei prašyti šventojo užtarimo, kad būtume panašūs į jį. Po trumpos kunigų maldos, lydimos „Vyturio“ katalikiškos mokyklos choristų giesmės „Don Bosko, gerasis mūsų Tėve“, prasidėjo šv. Mišios. Joms vadovavo vyskupas Kęstutis Kėvalas, kartu koncelebravo 35 kunigai.

Homiliją pradėjęs vyskupas pakvietė visus stabtelėti prie šv. Bosko gyvenimo, nes jo susitapatinimas su Kristumi ir nuveikti darbai gali būti atkartoti ir šiandien tų širdžių, kurios atviros, kad ta malonė išliktų, o ypač jaunimo, šiandien pavadamo šio šventojo globai. Šventasis Bosko uždegė saleziečių širdis rūpintis jaunimu, nes juose ateitis, nauja epocha. Vyskupas pasidžiaugęs, kad šventojo kelionė atveria kelią pašaukimams, paprašė italų misionierių kun. Luca Barone SDB iš Turino pasidalyti mintimis apie šv. Joną Bosko, o seserį salezietę Liuciją Grybaitę FMA pabūti vertėja.

Kunigas Lukas akcentavo tris dalykus. Pirma, kad susirinkome paminėti gyvąjį Bosko, nes tikėjimas yra tikėjimas gyvuoju Dievu, kas gyvena Jame, gyvena amžinai. Mes meldžiame Dievą užtariant Bosko. Antra, Bosko suprato jaunimo širdį, sugebėjo surinkti jo svajones ir vedė juos drauge link Dievo.

Trečia, J. Bosko atidavė save visą jaunimui ir gyvenimu parodė, dėl ko verta gyventi: kad viską atiduotum tam, kurį myli. Misionierius baigė malda, prašydamas, kad šv. J. Bosko visas jaunimo mintis ir troškimus, žaizdas



nimą, kunigystę, jo pasiaukojamą jaunimo meilę ir apie bendrystę, kuri veda į šventumą.

Prieš šv. Mišias daugiau kaip 20 liturginiais rūbais pasipuošusių kunigų iškilmingai atėjo pasimelsti prie urnos. Pradėdamas malda Kauno arkivyskupijos vyskupas auziliaras Kęstutis Kėvalas sakė, kad čia jaučiama Dievo artuma, nes šv. Jonas Bosko yra Dievo

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

ir ašaras nuneštų Dievui, suteiktų Jam galimybę kartu kurti ateitį.

Pasibaigus šv. Mišių liturgijai, Palemono Švč. M. Marijos Rožančiaus Karalienės klebonas kun. teol. lic. Jacek Paszenda SDB saleziečių vardu padėkojo Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonui už relikvijų priėmimą į šią gražią bažnyčią ir įteikė lentelę, kuri primintų, kad šv. Jonas Bosko čia pasilieka. Taip pat buvo pareikšta nuoširdi saleziečių padėka "Vyturio" katalikiškos mokyklos, kuri apsisprendė eiti Šv. Jono Bosko dvasingumo keliu, direktorei Aleksandrai Bancevičienei ir giesmes atlikusiam 200 vaikų chorui, simbolizuojančiam 200-ąsias kun. Bosko gimimo metines. Vyskupas K. Kėvalas palinkėjo palaimos saleziečiams misionieriams ir visų padėką paprašė išreikšti plojimais.

12 val. šv. Jono Bosko relikvijos buvo iškilmingai išlydėtos į Palemono parapiją, pas saleziečius.

Ši relikvijų piligrimystė mums suteikė gražią progą prisiminti šventojo liudijimą ir pajauti jo uždegančią meilę Dievui bei artimui. Labai trokštame ir tikime, kad ši prasminga šventojo Jono Bosko



viešnagė mūsų parapijos jaunuolių sielose subrandins Evangelijos vertybes ir atneš naujų pašaukimų.

Julita Varanauskienė, Kristaus Prisikėlimo šeimų bendruomenės narė

Kitokia kelionė į Amžinąjį miestą – Romą

Beveik tūkstantmetė išmintis byloja: visi keliai į Romą veda. Kovo pradžioje su Kristaus Prisikėlimo parapijos Šeimų bendruomenės nariais išsirengėme vienu iš šių kelių – tai buvo kelias oru. Vykome turėdami tikslų dar artimiau susidraugauti, paklajoti po Amžinąjį miestą kartu su dvasininku. Na, ir, žinoma, pamatyti Popiežių. Žvelgdama atgal iš savo asmeninės perspektyvos, galiu pasakyti, kad kelionė pavyko, ir pasidalyti savo išpūdžiais.

Kitokia

Man ši kelionė buvo kitokia negu iki šiol įprastos. Iki šiol dažniausiai keliaudavome tik šeima: planuodavome iš anksto, užsakinėdavome bilietus, gyvenamąją vietą keturiems asmenims, sudarydavome sąrašą, ką norime pamatyti... O šįkart – bilietais, apgyvendinimu pasirūpino kiti, bendrakeleivių grupė neįprastai didelė – 17 žmonių ir dvasininkas.

Lūkesčiai

Prieš kelionę mūsų vadovas kun. Algirdas Akelaitis pakvietė nuslopinti bet kokius lūkesčius tokiomis Boernerijaus kodekso teksto eilutėmis:

„Vykti į Romą, vykti į Romą –
Rūpesčių daug, o naudos mažai (...)
Daug kaprizų, daug įsiūčio,
Daug sveikos nuovokos stygiaus,
Daug pamišimo.“

Jis teisus: kai neturi lūkesčių ar sąrašo „būtina pamatyti“ objektų (arba tas sąrašas labai trumpas), lengviau pastebėti netikėtus dalykus – padaryti tikruosius asmeninius atradimus.

Atradimai

Lietuva Romoje. Gyvenome svečių namuose Villa Lituania Romos viduryje. Ten mus pasitiko „vietiniai“ lietuviai. Savo kambaryje, pavyzdžiui, radau Rudaminos bažnyčios fotografiją. Tiesa, litais atsiskaityti galimybės nebuvo.



Popiežiaus audiencija – tai kartą per savaitę vykstantis maždaug valandos trukmės susitikimas su popiežiumi Pranciškumi Šv. Petro ir Povilo bazilikos aikštėje, kur tokių klausytojų kaip mes – tūkstančiai. Iš jo girdėtos kalbos įsiminė štai kas: priminimas, kad Gavėnia – ypač palankus metas keistis: vaduotis iš blogų įpročių ir nuovargio, nenoro, tingėjimo keisti(s); kvietimas pamatyti, pastebėti vargstančiuosius ir atpažinti, kad mes patys esame tie vargšai... Dar apie Popiežių – jei ne Šv. Petro ir Povilo bazilikos aikštėje, tai važinėja ne pačiu naujausiu „Ford Focus“. Vairuoja ne pats.

Kitokia tvarka

Mums įprastos kelių eismo taisyklės (pėsčiųjų) negalioja (vis dėlto nerekomendučiau nepaisyti tų taisyklių kitiems keliautojams, ypač jei kartu nėra kunigo). Kavinėje pirma reikia kasininkei(ui) susimokėti už kavą, ledus, pyragaičius ir pan., o paskui eiti pasiimti pas kitą darbuotoją prie prekystalio (mama, sovietmečiu dažnai lankydavusis Maskvoje, minėjo tokią pačią tvarką). Pietų pertrauka – nuo pusiaudienio iki popietės, kai užrakintos bažnyčios, o maitinimo įstaigos arba uždarytos, arba siūlo labai ribotą meniu. Bet išmoksti nesipiktinti – juk čia žmonės taip gyvena, o pats esi tik atvykėlis.

Svarbiau keliauti, o ne atvykti

Mieste, pilname istorinių paminklų, dailės, architektūros šedevrų, tiesiog nuvainikuojamas asmeninis su(si)reikšminimas: pamatai, pajunti, supranti, kad nė iš tolo neprilygsti nei Mikelandželiui, nei Karavadžio, nei tiems bevardžiams kalviams, mūriniams ar dailidėms, seniai sukūrusiems visą šį grožį. Ir netgi lankydamas tas pačias vietas (senąją Romą, istorinį centrą), pamatai ką nors nauja, iki tol nepastebėta. Kelionėje geriau pažįsti save ir bendrakeleivius – ilgesnį laiką būnant kartu neįprastoje, nepažįstamoje aplinkoje griūna stereotipai, išankstinės nuomonės...

Padėkos reveransai

Parapijos klebonui mons. V. Grigaravičiui – kad daug padarė, jog ši kelionė įvyktų, kun. A. Akelaičiui – kad parodė Savo Romą, Villa Lituania rektoriui mons. Petru Šiuriui ir darbuotojams – kad buvo jauku ir patogiu, visiems septyniolikai bendrakeleivių – kad buvo dėmesingi ir atviri vienas kito norams ir poreikiams.

Pabaigai

KELIO TEIKĖJAU IR VEDLY,
Kelionei artėjant prie pabaigos –
Padaryk mane nuolankų,
Nes žengiau per grubiai.
Vėl nukreipk mane,
Nes žengiau nesidairydamas.
Pakviesk mane į gailėstingumą,
Nes praėjau pro kenčiančius.
Kelionė baigiasi, bet –
Mes ir toliau eisime kartu –
Pabudęs rytoj būsiu su Tavim.
(viena iš 26 kun. Algirdo Akelaičio atrinktų piligrimo maldų)

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis